

SPEJDER JUL 1996

Af Gurli Vibe Jensen
Illustration Karl V. Larsen

Nu skal du høre:

Jeg boede for mange år siden i Nigeria. En dag besøgte jeg en landsby oppe i bjergene. Jeg kom ved solnedgangstide. Det er en fin tid at komme til en landsby på, for alle lyde og farver er særlig stærke netop på det tidspunkt. Jeg tror nigerianerne syntes, at der var noget at se på, da jeg kom. Jeg havde en anden hudfarve. Jeg havde en feltseng. Og et moskitonet. Og to gryder. Ja, jeg havde forresten også en høne med, som

hang med hovedet, fordi den skulle i gryden og koges. Jeg trak en tændstik ud af en æske og tændte op under gryden, hvor vandet skulle koge, før hønen kom i den.

Jeg mærkede godt, at børnene og kvinderne stod og kiggede på mig, men jeg kiggede jo også på dem, så på den måde var der ikke noget at forbavses over.

Mændene var der også, men de lod, som om de ikke var der. Sådan er der så meget!

Da jeg brugte tændstikken, var der et par børn, der satte hånden for munden og råbte hurra på nigeriansk. Det lyder som en kedel, der fløjter.

Om aftenen dansede landsbyens folk omkring bålet og sang om deres liv. Det var meget smukt.

Næste dag talte jeg med høvdingen om hans by og folk. Vi talte om skole og sygehjælp og meget andet. Meget andet betyder det meste. Derfor talte vi om Gud.

Tændstikken

Nu er der gået over 30 år. Jeg har igen været på besøg i Nigeria, og mødte en mand fra den by. Han fortalte, at der var mange kristne deroppe i bjergene og mange kirker, som de brugte, fordi de ville høre mere om Gud. Han var en glad mand, der fortalte om Gud, så man selv blev glad. Han fortalte mig, at han havde været dreng, dengang jeg kom op til dem, og så lo han og sagde: „Ved du, hvad der forbavtede os mest? Det var din tændstik! Vi havde kun en pind, som vi drejede

frem og tilbage i lidt bomuld, og når der kom røg fra bomulden, så vidste vi, at det betød ild. Det var et stort øjeblik, men vi arbejdede også på det i lang tid. Du derimod åbnede bare en æske, tog en træpind og rørte med den på æsken, og straks var der ild.

Vi talte om det i landsbyen og ønskede at være i din verden, hvor ilden kom uden videre. Senere forstod vi, at livet ikke drejer sig om din verden, men Guds verden. Vi forstod, at Guds ild ikke ville brænde os, men

varme os, så vi ikke skulle gå til i angst eller fare vild i mørket. Men det begyndte altså med en tændstik.“

Jeg har tænkt meget på den beretning, og jeg er sikker på, at Gud har tænkt endnu mere. Gud regner med de små ting, for i dem kan han blive lysende virkelig.

Det begyndte i Betlehem i en stald. Småt, småt var det hele, men det blev til det største i verden, for Jesus er verdens lys.

Han og ingen anden.

Fremtryl

*Idé og tekst Mette Tandal Olsén
Foto Mogens Carrebye*

Du har sikkert prøvet at lege med trylledej, men har du prøvet at lave en spejder? Hvis ikke, så får du her chancen.

Du skal bruge:

- hvidløgspresser
- kniv
- kagerulle
- bagepapir
- papirclips
- trylledejslak
- evt. maling

Trylledej:

- 600 g dyrt mel - f.eks. Gluten
- 400 g billigt mel
- 400 g salt
- ca. 1 dl olie
- ca. 6 dl vand

Først blander du mel, salt, olie og vand. Det er vigtigt at huske, at dejen skal æltes i hånden. Ælt dejen godt indtil den er smidig og føles som ler - den må ikke være klistret.

Dejen er nu klar til at blive formet til en spejder. Kroppen laves af to pølser - en til krop og ben og en til arme

en spejder

Hoved og mave laver du af to lidt fladtrykte kugler.

Nu har du en krop, men for at man kan se, at det er en spejder, skal du igang med at lave en uniform. Det gør du ved at rulle noget af dejen tyndt ud og derefter lægge det henover kroppen, så du kan udskære uniformen og bukserne. Prøv dig frem, der er sikkert flere måder at gøre det på.

Håret kan du lave ved at klemme noget dej igennem en hvidløgspresser.

Når spejderen er klar til at blive bagt, skal du ligeså huske at sætte en papirclips bag på, så figuren kan hænge på en væg, når den er færdig.

Bag spejderen ved 150-175° i ca. 3 timer - spejderen skal være hård, men ikke brændt på, når den er færdig.

Efter at den er afkølet, er det vigtigt, at du lakerer den - gerne flere gange, så holder den længere.

Til sidst kan du eventuelt male den i de farver, som du synes, en spejder skal have.

Togtet til Waingunga Floden

Vi var seks mand i rød bande. Vi ville egentlig hellere have heddet „De blodrøde pirater“, men lederne holdt fast i, at vi hed „rød bande“. I hemmelighed kaldte vi os nu alligevel „De blodrøde pirater“.

Vi oplevede utrolig meget. Somme-tider var vi til fuldmånemøde, og mens månen skinnede og kastede sit gule lys ned over rådsclippen samlede vi omkring Akela. En gang om året optog vi nye ulveunger, til andre tider snakkede vi om kommende oplevelser og somme tider fordybde vi os i junglens mysterier og hørte om Mowgli, Shere Khan og Baloo.

Det var sådan en aften, vi første gang hørte om „Togtet til Waingunga Floden“. Vi spidsede naturligvis ører, det lød spændende og lidt mystisk.

På lørdag skulle vi afsted på tur, og sammen med en hel masse andre bander fra omegnen skulle vi deltage i „Togtet til Waingunga Floden“, hvor det gjaldt om at finde frem til medicinmanden Gule Slanges tilholdssted.

Det første vi skulle var at aftale,

hvad vi ville have med på togtet, og vi blev sat til at lave en liste over vores udrustning.

Vores blev nu kasseret, og det undrede vi os en del over. Vi havde foreslået, at vi medbragte 6 ladte haglgewærer, nogle økser, medicin mod slangebids, hæfteplaster til at sætte på tigerbid og tre negre til at bære bagagen.

Vores flokleder mente, vi hellere skulle medbringe støvler, madpakke, regntøj og papir og blyant, og det blev vi så nødt til.

Det viste sig senere, at lille Kaj alligevel havde medbragt en ladt pistol, ganske vist kun en uskadelig startpistol, men ladt var den i hvert fald - og som middel mod slangebids havde

- en gammel ulvs oplevelser

Niels medbragt en lille flaske, han havde fundet i sin fars „medicinskab“.

Endelig blev det lørdag, og vi startede på ekspeditionen. Vi blev kørt i rutebil det første stykke og stod så foran en stor skov. Det lignede en ganske almindelig skov, men da vi fik at vide, at det var den rigtige jungle, kunne vi godt skimte slanger, tigre og elefanter mellem bøgetræerne, og vi udstyrede os straks med hver en kraftig kæp til at slå fra os med. Da vi havde ventet lidt, ankom der nogle storvildtjægere; de var klædt i hvidt tropetøj, med hjelm og myggenet. Hans syntes nu mest det lignede vaskebaljer og fiskenet, men han har jo heller aldrig været i junglen.

Storvildtjægerne bød os velkommen og sagde, at nu startede „Togtet til Waingunga Floden“, og de håbede, at vi ville nå frem til medicinmanden Gule Slange inden aften og dermed være med til at befri Mowgli, som han holdt fanget.

Alle røde bander skulle følge de røde mærker, de blå bander de blå mærker osv. Det var nemt nok, men der var utroligt mange røde bander, så vi vadede oven i hinanden. Problemet løste sig nu for vores vedkommende allerede ved første post. Her skulle vi fremstille en gave til negerkongen, der tog imod os.

Vi plukkede en buket blomster, og for at gøre den lidt mere spændende, anbragte vi Niels's medbragte flaske i midten. Da vi gav negerkongen gaven, så han lidt sur ud og skulle lige til at sende os tilbage for at gøre mere ud af gaven, men så fik han øje på flasken, og hans negerkongøjne var ved at trille ud af hovedet på ham.

Han bukkede og grinede højt, så skruede han låget af flasken tømte indholdet ned i sin negerkongemave og sagde: „Ah“. Han må jo være blevet bidt af en slange lige inden vi kom, siden han havde brug for vores slangemedicin så hurtigt. Vi fik imidlertid lov til at fortsætte som de første, og det passede os vældig godt.

Da vi havde fulgt de røde mærker et godt stykke tid, nåede vi frem til en lysning i skoven. Her sad der en gammel negerkvinde og grinede ad os. Hun sagde først noget, da vi havde

lovet hende nogle ordentlige gok i nødden, hvis hun ikke fik munden på gled. Det viste sig til vores overraskelse, at hun kunne snakke dansk. Hun påstod, at hun havde skrabet sine gryder rene, og nu skulle vi smage, hvad hun havde haft i dem. Det lød lidt ulækkert, men vi blev nødt til det.

Så kom hun med tre små krus, som vi skulle dyppe fingrene i og på den måde smage på resterne. Det første mente vi måtte indeholde tigerblod, og selv om hun bad os smage en gang til, holdt vi på vores. Hun blev helt sjov i hovedet og spurgte, om vi ikke kunne smage det var ketchup? Det kunne vi naturligvis ikke.

Det næste krus var ikke nemmere, det mindede lidt om mælk, men vi blev enige om, at det måtte være kokossaft. Indholdet af den sidste mindede en del om sennep, og Hans holdt da også på, at vi skulle sige det, men så satte vi os på ham og blev enige om at sige slangespyt. Negerkvinn

den blev helt hvid i hovedet og sagde, at vi skulle følge vejen, til vi kom til en Røde Kors Station.

Den fandt vi ret hurtigt, den bestod af et telt med et rødt kryds på og en læge med hvid kittel og spejl i panden. Han spurgte, om vi slet ikke havde opdaget nogle vilde dyr i junglen på vejen frem til Røde Kors Stationen. Det havde vi, og Verner viste stolt stakken frem af papstykker med dyr malet på, nu alle gennemboret af en pind midt gennem hjertet. „Så løber de ingen steder“, sagde han.

Lægen blev helt blå i hovedet og kunne først sige noget, da han havde været inde i teltet og hente en anden læge. Han hev papstykkerne ud af hånden på Verner og forsvandt tilbage ad vejen med dem. På Røde Kors Stationen skulle vi lave en bære og lægge lille Kaj på den, fordi han var blevet overfaldet af en tiger. Lille Kaj var lige ved at tude, da han hørte, han skulle overfaldes af en tiger, men det

var der ikke noget at gøre ved, for han var den mindste.

Det viste sig nu, at det ikke passede, og det eneste lille Kaj skulle, var at ligge på bæren, mens vi andre løb rundt med ham. Han grinede sådan ad os, at vi blev nødt til at tabe ham i nogle brændenælder.

Da vi skulle videre, fik vi at vide, at vi var blevet angrebet af malaria, og at vi alle ville blive blinde, hvis vi ikke beskyttede øjnene. Vi fik så hver en papirpose over hovedet og skulle følge en snor. Det var mægtig skægt, man kunne kun se en lille smule af jorden ved ens fødder, og man var lige ved at falde over alt muligt. Pludselig ramlede jeg hovedet ind i Svend, der gik foran, og da jeg spurgte, hvad han bildte sig ind, fortalte han, at snoren ikke var længere, og at vi stod oven i hinanden alle seks. Så var der en der sagde, at nu var vi fremme, og nu måtte vi godt tage poserne af.

Det nægtede vi naturligvis, vi skulle ikke have ødelagt øjnene. Heldigvis passede det med malariaen ikke, for lige pludselig var der en, der rev poserne af hovedet på os og ingen af os var blevet blinde. Det viste sig at være en medicinmand, som påstod, at han nok skulle bestemme, om vi skulle have poser på hovedet eller ej.

Vi var nu kommet til Waingunga Floden og skulle lede efter guld. Vi stormede ned til flodbredden, og mærkeligt nok flød det med guldklumper i sandet. Vi fik samlet en ordentlig bunke, men så kom medi-

cinmanden og sagde, at nu kunne vi godt aflevere det fundne guld.

Det ville vi selvfølgelig ikke, han kunne selv grave det guld op, han havde brug for. Så blev han helt tosset og nægtede at fortælle os, hvor vi skulle hen, hvis han ikke fik guldet. Så blev vi jo nødt til at give ham det, selvom det sved noget i os, sådan at aflevere vor nyvundne rigdom. Nå heldigvis havde Ole glemt så meget i sin hue, at der blev et stykke til hver.

Endelig nåede vi ved at følge Waingunga Floden frem til medicinmanden Gule Slange, som holdt Mowgli fanget. Han så rigtig ækel ud med ring i næsen, helt sort i hovedet viklet ind i et slangeskind og siddende foran et stort bål. Vi skulle vente til alle banderne nåede frem, og imens skulle vi spise vore madpakker og bage snobrød.

Nu var vi imellem de første, og vi havde hurtigt spist madpakken, lunet lidt dej over bålet og spist det, så vi drog på opdagelse ind i den nærmeste jungle, imens vi ventede på, at næste del af ekspeditionen skulle begynde.

Som ægte ulve sneg vi os naturligvis næsten lydløst frem, og pludselig opdagede vi et par indfødte, der kom slæbende med en kasse. Det var vist et par af vore ledere. Kassen var flot malet og der stod med store bogstaver: SKAT.

Vi blev naturligvis noget nysgerrige og på ægte ulvemanér fulgte vi snigende efter de indfødte. Heldigvis

opdagede de os ikke, og pludselig standsede de ved et stort træ. Her anbragte de skatten og dækkede den til med blade.

Vi lå musestille, og selvom de var lige ved at træde på os, da de gik tilbage, så de os ikke. Da de var godt væk, styrtede vi hen til skatten og kiggede nærmere på den. Tænk, vi havde fundet en rigtig skat. Vi skyndte os selvfølgelig at lukke den op, og indeni lå der en flot halskæde af hvide og røde perler med guldtråde og en stor træplade, hvor der stod: „Togtet til Waingunga Floden“. Mens vi stod med skatten i hånden, hørte vi pludselig samlingssignalet. Hvad skulle vi gøre, vi kunne ikke tage skatten med tilbage, så ville de andre bander bare tage den fra os. Vi nøjedes med at tage halskæden og dække kassen med blade.

Da alle banderne igen var samlet, trådte medicinmanden Gule Slange frem og fortalte os, at han holdt Mowgli fanget, fordi nogen havde stjålet hans halskæde. Vi havde nu en time til at finde halskæden, som var gemt i en skattekiste, og først når halskæden var fundet, ville han udlevere Mowgli.

I skulle lige have set Gule Slanges ansigt, da lille Kaj hev halskæden frem af bukselommen og sagde „hit med Mowgli“, og hvis ikke lille Kaj havde været hurtig nok til at hive pistolen frem og fyre den af lige i hovedet på Gule Slange, så var han garanteret blevet ædt med hud og hår.

Sådan endte „Togtet til Waingunga Floden“, og selv om det var os, der fandt skatten og fik Mowgli befriet, fik vi ikke præmie.

Verden er uretfærdig.

GHANA

Ghana

Tekst Steffen Havelund

Det Danske Spejderkorps har i 1995 indledt et samarbejde med Ghana's pige- og drengespejdere. Vi skal samarbejde på den måde, at vi

hjælper dem med at udvikle deres korps, så de bliver mere synlige overalt i landet og forhåbentligt også bliver mange flere spejdere og ledere.

En af måderne, vi hjælper dem med dette på er, at vi prøver at få gang i produktionen af et spejderblad. Desuden skal vi også igang med at forny deres arbejdsstof, så det bliver mere tidssvarende.

Endelig hjælper vi både Ghana Scouts (drengene) og Ghana Girl Guides (pigerne) med at få etableret hver sit ledertræningscenter. Ud over at være samlingssteder for korpsenes ledertræning skal de to centre også fungere som en slags tekniske skoler.

Bygningen af disse er endnu ikke startet, men vi håber, at det sker i løbet af 1997.

Fra Ghana henter vi masser af

inspiration til at arbejde med musik og dans, ligesom vi lærer en masse om, hvordan spejderne kan være aktive i lokalsamfundene på en helt anden måde, end vi er vant til. Det skal selvfølgelig også med tiden udmøntes i konkrete aktivitetsforslag til danske børn, så selv om vi bor i Danmark, kan vi få en forståelse af, hvordan det er at være spejder i et land i Afrika.

I sommeren 1996 blev den første fælles dansk-ghanesiske fejrr afholdt i Ghana, og 10 ghanesiske drengespejdere var med på divisionslejr i Danmark. Også fremover vil der blive afholdt mindst en fælles lejr hvert år - mest sandsynligt i Ghana - med deltagelse af danske seniorer, spejdere og ledere.

Namibia

DANBIA

Oupundi-project

Tekst Dorthe Lilleris

Sådan hedder KFUM-Spejderne i Danmarks 3. verdensprojekt som officielt startede på Sønderborglejren i juli 1996.

20.000 spejdere - heraf 10 fra Namibia, deltog i festlighederne ved at danne det namibiske og indiske flag. På den måde blev afslutningen på samarbejdet med de indiske spejdere - Bandorjuri og starten på samarbejdet med Scouts of Namibia markeret.

KFUM-Spejderne i Danmark og Scouts of Namibia indgik i oktober 1995 en aftale om at samarbejde i de kommende 5 år.

Det namibiske spejderkorps er som KFUM-Spejderne i Danmark et korps for både piger og drenge, men har kun ca. 3.000 medlemmer. Samarbejdet går derfor bl.a. ud på at KFUM-Spejderne i Danmark skal være med til at støtte udviklingen af spejderkorpset i Namibia.

Der skal bl.a. bygges et spejdercenter i Owambo, som er den nordlige del af Namibia, hvor 60% af befolk-

ningen bor. Her har de namibiske spejdere fået stillet en grund til rådighed af den lokale kirke.

Udbredelsen af spejderarbejdet i Namibia skal også ske ved at ansætte en lokal leder som korpsssekretær. Korpsssekretæren skal starte nye spejdergrupper i egne, hvor der ikke tidligere har været spejderarbejde, og hvor der ikke er fritidstilbud til børn og unge.

Den første rejse til Namibia bliver i januar 1997, hvor en gruppe danske ledere sammen med namibiske ledere skal afholde et patruljeleder-træningskursus for namibiske patruljeledere.

De lokale KFUM-Spejdergrupper i Danmark vil løbende få materialer om Namibia - bl.a. har dette spejderårs forkyndelsesmateriale Namibia som tema. Men vigtigst er naturligvis mødet med spejderkamerater fra Namibia.

Æ B L E H

Æblehoveder - hvad er det for noget?

Du tager et æble, en skrællekniv, lidt kreativitet og megen tålmodighed, og så bliver æblet til et æblehoved.

Valdemar og Manny Poulsen er pensionerede og bruger hver dag flere timer på at lave æblehoved-dukker.

Valdemar skærer hovederne, og Manny syr dragter til dem.

Tekst Bente Sejersen

Foto Bent Sejersen

Først skræller du et stort flot æble ...

Gør dig umage, når du skærer øjne, næse, mund og ører.

O V E D E R

Så skal der krop på.

Mal ansigterne i
nogle livagtige farver
og sæt hår på.

Det er sjovt at følge
ansigternes forvandling
under tørringen...

Mange forskellige dukker

Ideen til dukkerne fik de for mange år siden, og nu har de hundredevis af dukker stående på hylder overalt i huset. Der er ikke to af dukkerne som er ens, for selvom nogle af dem skulle ligne hinanden inden de tørrer, så får de deres egen personlighed, når først de er skrumpet ind.

Nogle af dukkerne er klædt på i folkedragter fra hele Danmark -

nøjagtigt kopier af de rigtige. Andre forestiller nisser og trolde og andre igen kendte personer.

Dukkerne klædes på

Når hovederne er tørre, laver Valdemar en krop i træ til dukkerne, og Manny sminker dem med vandfarve og lak, og til sidst bliver de klædt på. Dragterne syr Manny af gamle stofstykker som hun enten selv har eller finder på loppemarkeder og i genbrugsbutikker.

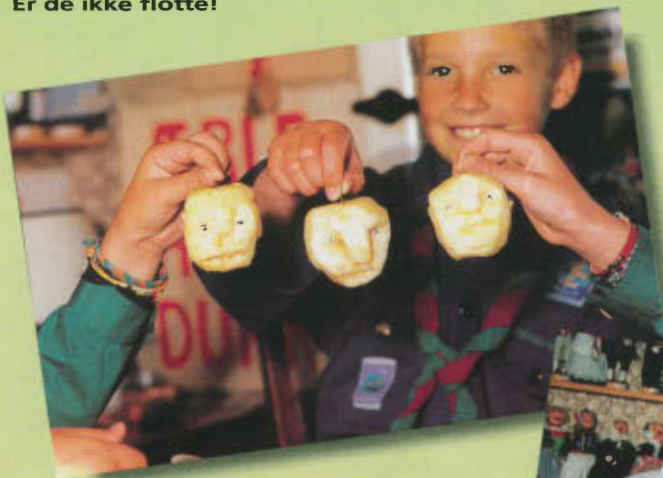
Hvis en af Valdemars skjorter eller sokker lige har den rigtige farve eller de rigtige mønster, så bliver den brugt.

Ører, øjne, næse, mund ...

Sussi, Stine, Asger og Thorbjørn har besøgt Valdemar og Manny Poulsen for at lære at lave æblehoveder. De får udleveret et æble og en skrællekniv hver og så er

ÆBLEH

Er de ikke flotte!

Asger, Sussi, Stine og
Thorbjørn på nissekik.

Valdemar og Manny foran
en lille del af samlingen.

det bare at komme igang.

Valdemar forklarer, hvordan de skal gøre, og så går de igang. Først skrælles hele æblet, og så skal ansigtet skæres. Ørerne er svære og en af dukkerne mister da også begge ører, men pyt, den kan godt bruges alligevel.

Dukkerne får også øjne, næse og mund. De bliver flotte, og meget forskellige.

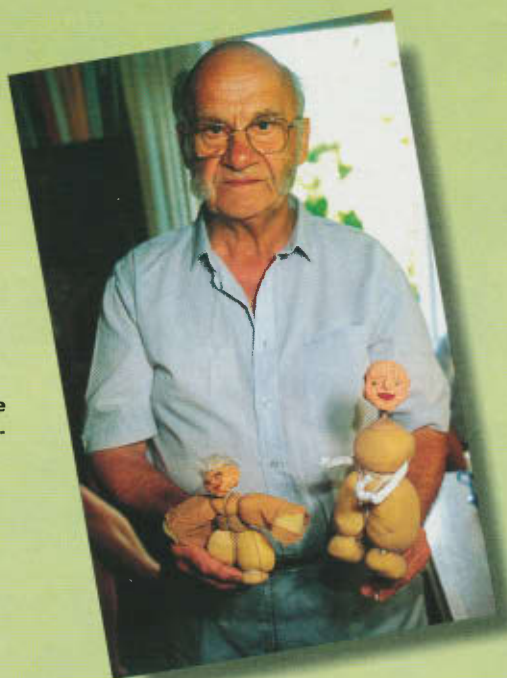
Man kan alligevel godt se, at Valdemar har øvet sig i flere år på at skære hovederne, han er både hurtigere og dygtigere. Men øvelse gør mester.

Nu skal dukkerne bare tørre, og det kræver tålmodighed - 6 uger på radiatoren eller 2 døgn i ovnen ved svag varme.

Prøv selv at lave æblehoved-
dukker:

1. Du skal bruge et godt stort æble og en skrællekniv.
2. Skræl æblet omhyggeligt.
3. Skær et ansigt med øjne, mund, næse og ører. Sæt malede æblekerner i som øjne.

V E D E R

Nogle dukker er mere velpolstrede end andre ...

4. Æblet lægges til tørre på radiatoren i 6 uger eller sættes på et søm i et brædt og tørres i ovnen ved 40-50 grader i 2 døgn (ovnlågen skal stå på klem, så dampen kan komme ud).
5. Det færdige æblehoved har et meget livagtigt udtryk.
6. Mal ansigtet og lim hår på hovedet. Du kan bruge vat eller hvidt polyesterfyld som hår - eller du kan få lidt hår med hjem næste gang, du bliver klippet hos frisøren.
7. Fremstil et stativ med fod af træ og fastgør hovedet til stativet.
8. Vikl tøjstrimler om stativet, så du får formet kroppen inden du giver dukken tøj på.
9. Forsyn stativet med en førepind og du har en meget fin og livagtig dukke. Hvis du laver flere dukker, kan du bruge dukkerne til teater.

Tag på DYREJAGT om vinteren!

af Carsten og Laura Gottlieb Hansen
Illustrationer Ursula Seeberg

Det er koldt og blæsende udenfor. Jeg sidder og kigger på fuglebrættet udenfor med de mange vinterfugle, som vi kender så godt. Sol-sorten og sjaggeren som spiser de sidste æbler fra i sommer, mejser som „går til angreb“ på en hel flomme fra vores slagter og skovspurvvene, som spiser frø fra alle de ukrudtsplanter, som vi samlede i efteråret.

Om natten samles mejser og spurve i fuglekassen på lygtepælen og sover sammen - det er varmere.

„Hvor gemmer dyrene sig?“

Min datter spurgte en dag:

„Hvor gemmer dyrene sig om vinteren, far?“

„Tja, lad os gå ud og lede efter dem.“ I haven finder vi spor i sneen efter vores to katte, men også bitte-små spor med en tydelig stribe i midten - markmusen. Vi følger sporet, som pludselig forsvinder i et hul: „Den er gået ned under sneen.“ Under sneen findes et net af gange, som musene har lavet i græsset.

Måske er der andre dyr, der lever under sneen. Vi graver et syltetøjsglas ned, så det lige er i jordoverfladen med toppen, lægger et stykke pap på tre sten som „tag“ henover åbningen og dækker det med sne igen.

I musens gange færdes måske andre dyr, som er vågne om vinteren? Næste dag åbner vi forsigtigt „tigerfælden“ - og sandelig, om der ikke er gået to løbebiller, en bænkebidder og en edderkop i fælden.

Det er blevet solskin, og pludselig får vi øje på myg, som sværmer rundt.

„Er myggene vågne om vinteren?“ spørger Laura - det er vintermyg, som er blandt de få insekter, der kan flyve om vinteren, blot temperaturen er få grader over nul. Larverne lever i jorden af gamle blade, men dem kunne vi ikke finde, fordi de er meget små.

I kompostbunken bor pindsvinet i

en gammel æblekasse, som vi satte ud i efteråret. Kassen er fyldt med hø - sammenrullet og sovende ligger pindsvinet i dvale. Vi vil ikke forstyrre pindsvinet, fordi det let vågner, hvis vi rører kassen.

Flagermusen der blev vækket

En af vores venner ringede en dag og fortalte, at de havde en flagermus flyvende rundt i stuen. Der var sket det, at hendes mand var gået ud på det kolde loft efter nogle papirer, og da han skulle lukke døren til loftet igen, havde varmen fra stuen vækket en af flagermusene, som „hang i dvale“ - den fløj med ind i stuen.

Laura og jeg hentede flagermusen,

og vi prøvede at holde liv i den med små stykker melorme, hakket kød og hårdkogt æg. Det gik godt 3-4 dage, men så fandt vi desværre flagermusen død den næste morgen. Det er svært at finde insekter om vinteren, som flagermus kan li'.

Dyr i brændestablen

Brændeovnen varmer dejligt på de kolde dage, og der skal bæres en del brænde ind i stuen. Laura, som ellers

ikke er bange for smådyr, råber pludselig op. „Se, en levende hveps!“ Og ganske rigtigt, en stor gedehams kravler forsigtigt rundt på gulvet.

Vi ser også en dagpåfugleøje, som trods mange kuldegrader udenfor alligevel har overlevet. Allerede i november måned danner mange insekter „frostvæske“ i blodet, således at de kan tåle op til 20 graders frost uden at fryse ihjel. Det kræver dog, at de ligger helt stille (underafkølede). Hvis vi ryster dem, opstår der iskrystaller, og de „sprænges“ og dør.

Bjørnespor i skoven

Efter en snebyge tager vi på dyrejagt i skoven. Vi finder mange hundespor, som er lette at kende fra rævespor.

Vi lægger mærke til, at hundene som regel „fjoller“ rundt. Ad snørklede veje som et garnnøgle, løber de ud og ind langs stien og undersøger lugtspor, men

ræven er meget mere målrettet. Den går ligeud „uden svinkeærinder“ ad stien og på dens egne stier - vekslerne.

Pludselig ser vi et bjørnespor krydse stien. En tydelig sål med fire tåpuder med klør. Der er fem tåpuder, men vi kan kun se de fire tydeligt.

„Skal vi ikke prøve at finde hulen?“ spørger Laura. Vi følger sporet udenfor stierne igennem en tæt granskov, ned ad en skrænt og videre ad en vekselse i mosen. Der er også mange rådyrspor, så dyrene bruger de samme veje i skoven.

Efter en time var vi lige ved at give op. Grævlingen går stadig målbevidst ligeud. Indimellem kan vi se, den har rodet i sneen for at komme ned til noget spiseligt i bladene nedenunder.

Endelig på en skrænt ser vi hulens indgang med de friske spor, som fører ned i hullet.

Vi vidste slet ikke, at der var grævlinge i vores skov, fordi vi aldrig før har set dem. Det er nok fordi den kun er vågen om natten, hvor der er helt mørkt

En rede i granskoven

I den mørke granskov finder vi grankogler, som vi kender. Mus og egern spiser af naturens spisekammer - rødgrankogler.

Laura får øje på en kogle, som vi ikke kender. Koglen er „hel“, men alle kogleskællene er flækket på langs.

I vores bog får vi hurtigt slået op, at det er korsnæbbet, der har spist koglens frø. Med sit korslagte næb flækker den kogleskællet og „fisker“ frøene ud. En flok har lige sat sig i toppen af grantræerne, og nyspiste kogler falder én efter én ned til os.

Det er svenske og russiske fugle på besøg, men i Danmark har vi også nogle korsnæb, og de yngler her i februar, hvor de har hele „spisekammeret“ for sig selv. Koglerne er nemlig for hårde til mejserne, som også spiser dem.

I mange frostgrader ligger hunnen på en rede af mos og kviste højt oppe i grantræerne, mens hannen skaffer mad. Masser af friske granfrø. I tre uger ligger hun næsten konstant på redens, hvorefter ungerne kan forlade hjemmet.

Vi går længe og leder efter korsnæbbets rede, men vi finder desværre ikke nogen.

Skrubtudsen sover med sin dødsfjende

På vejen hjem kommer vi forbi stengærdet langs skovbrynet. Jeg fortæller den sælsomme historie om skrubtudsen, som fredeligt overvintrer i samme hul som hugormen.

„Så spiser hugormen da tudserne“, indvender Laura. Det er imidlertid så smart, at tudsen vågner op lidt før hugormen og dermed kan nå at komme væk.

Der er dyr udenfor om vinteren - gå selv på jagt!

grønt lys for fantasien

Fantasien var der god brug for, både når det gjaldt om at kommunikere med de mange udenlandske spejdere fra over 40 forskellige lande eller at deltage i de mange aktiviteter.

Også på de mange patruljelejrpladser var der grønnt lys for fantasien. En rundtur på lejrpladsen afslørede flere sol- eller bål-varme brusebade, et cykeldrevet TV-apparat og havelåge med svingdør.

De tre store lejrbaal i løbet af ugen og gudstjenesten om søndgen samlede alle lejrdeltagere på begge sider af den store scene til sjove og gode oplevelser for livet.

Også på den sidste dag var hele lejren i aktivitet. På en formiddag blev hele lejren omdannet til et kæmpe jernbanenet med trinbrætter, stationsbygninger, bomme og skiftespor. Om eftermiddagen løste spejdere billet og fattede rundt i troppens hjemmelavede togvogne og løste en masse fantasifulde opgaver.

Det var en lejr i bevægelse!

Under mottoet "Grønt lys for fantasien" mødtes flere end 21.000 KFUM-Spejdere på korpslejr i Sønderborg den 1.-9. juli 1996.

LYDEN FRA SKOVEN

Af Lone Lund Klenske
Illustrationer Gurli Freiberg

Michael og jeg lå på min sofa inde på mit værelse og hørte musik. Min lillebror Tor på 6 år lå på maven nede på gulvet foran os og ræsede rundt med sin legetøjsbil.

Det var lørdag, store bløde snefnug dalede langsomt ned uden for vores vindue, og vi lå og frydede os over, at vinteren endelig var kommet.

„Det er vist første gang i mange år, det rigtig har sneet i december måned“, sukkede Michael.

Tor så op, rød i kinderne, og spurgte: „Hvornår kan vi så lave en snehytte?“

„Nu!“ sagde jeg og sprang op.

„Hvorfor vente, når vi kan begynde nu?“

„Ju bi du bi duuu!“ udbrød Tor og begyndte at danse rundt på gulvet, mens han vrikkede med rumpen i takt til musikken. „Dit fjols Tor!“ grinede Michael og klappede ham let bagi.

I det samme ringede det på døren, og jeg gik ud for at lukke op. Udenfor stod Anne: „Kommer du ikke ud?“ spurgte hun og klappede sine tilsnede vanter imod hinanden, så sneen dryssede af. „Vi var faktisk på vej,“ sagde jeg og smilede til hende. „Vi?“ sagde hun uforstående, „har du nogen på besøg?“ „Ja, Michael, og

Tor kommer også med ud.“

Hun smilede igen. Hun havde et sødt smil, og hendes mørkeblå øjne så varmt på mig. Jeg var vist lidt forelsket i hende, men havde ikke sagt det til nogen, og da slet ikke til hende. Det var svært, for egentlig ville jeg så gerne fortælle hende det, men hvad hvis hun ikke var forelsket i mig? Anne var nemlig sød mod alle. Hun var altid til at stole på, og hun fniste heller ikke ligesom de andre piger i klassen.

Jeg trak hende indenfor et øjeblik, så hun stod på måtten i vores entree og dryppede, mens vi andre skyndte os at trække i noget varmt tøj.

„Nu bliver I lige her i nærheden, ikke!“ sagde min mor og gav Tor en hue på.

„Vi går bare ned i skoven,“ sagde jeg, „og vi skal nok holde øje med spisetiden.“

„Fint,“ sagde mor og lukkede døren efter os.

Det var begyndt at blive mørkt, og vores snehytte var næsten lykkedes. Vi kunne sidde i den alle fire, hvis vi klemte os godt sammen. Loftet var ellers braset sammen op til flere gange, fordi vi havde aset og maset for at gøre plads til alle.

Nu havde Anne og jeg så uden for hytten lavet os en høj snemur, som vi lå og kastede snebolde over hen mod Michael og Tor, der lå gemt bag en mur magen til længere henne.

„Du får lige den her!“ råbte Tor og kylede en snebold i nakken på mig, da jeg et øjeblik var ubeskyttet. „Du kan vente dig Tor!“ råbte jeg tilbage og prøvede at ramme ham, men uden held. I stedet fik jeg ramt Michael, som rejste sig og satte i løb efter mig. Jeg løb grinende og hylende væk og ind i den mørke skov, der lå foran os. „TIL HJÆÆÆLPI!“ råbte Tor og fægtede med arme og ben, mens han løb efter os med Anne lige i hælene.

Jeg stoppede op, kunne ikke se en hånd for mig, og havde bestemt ikke lyst til at gå længere ind i skoven, som jeg ellers kendte ud og ind som min egen bukselomme. Jeg kunne mærke Michael bag mig, og derpå Tor, som man næsten kunne høre

bremsede hårdt op, da han nåede os.

„Vi skal nok ikke gå længere ind,“ sagde Michael og tog fat i min arm. „Vi risikerer ikke at kunne finde ud igen.“

I det samme lød der et frygteligt hyl inde fra skoven.

„Hvad var det?“ gispede Anne og tog fat i mig. „Det lød som? - som?“ stammede Michael og prøvede at finde noget at sammenligne lyden med. „Som et SNEUHYRE,“ sagde han.

„ET UHYRE! ET UHYRE!“ råbte Tor forskrækket og sprang rundt om os.

„Hold lige mund Tor!“ sagde jeg irriteret.

Vi stod bomstille og lyttede intenst i flere minutter.

„Hvordan var lyden egentlig?“ spurgte jeg lidt nervøst. „Sådan her!“ sagde Tor og gav et ordentligt hyl fra sig. Han havde dårligt afsluttet sit hyl, før der lød et næsten magen til inde fra skoven.

Nu blev jeg først rigtig urolig, for lyden var klagende. Jeg havde først tænkt på en ræv. Det kunne det jo være, men denne her lyd var anderledes end et rævehyl. „Kan det være en

ræv?" hviskede Anne, som havde hun læst mine tanker.

„Det er et sneuhyre!“ sagde Tor med en dyb stemme. „Vel er det da ej,“ sagde jeg så, „der findes ingen sneuhyrer, og jeg tænkte også først på en ræv, men alligevel, nej! Hvad siger du Michael?“ „Har ingen anelse,“ sagde han, „men det lyder ihvertfald ikke spor rart.“

Pludselig opdagede jeg, at klokken var mange.

„Vi skal hjem og spise nu Tor!“ sagde jeg hurtigt, og vi fik travlt med at komme afsted.

Vi kunne mærke på hinanden, at det var svært at gå derfra, og aftalte derfor, at vi næste morgen ville stå tidligt op og mødes igen samme sted.

„Der var et sneuhyre ude i skoven,“ sagde Tor ved aftensmaden. „Et sneuhyre!“ smilede mor og så over på vores far. „Ja! Og det lød sådan her!“ Han gav et ordentlig hyl fra sig.

„Så er det godt!“ sagde far lidt irriteret, „vi spiser, kammerat! Og du har mad i munden.“

„Det lød altså rigtig uhyggeligt!“ sagde jeg og hældte mælk op i mit glas.

„Det har såmænd nok været en ræv,“ sagde far. „Dét var det ikke!“ sagde Tor bestemt. Han så pludselig listig ud i ansigtet, da han sagde: „Meeen! Måske var det en stor fed bamsebjørn?“

„Ja, det er fint med dig!“ sagde mor, „se nu at få spist din mad, så du

kan komme i bad!“

„Det rimede!“ sagde han og lyste op.

„Spis!“ gentog mor og så hen på mig, som sad og tænkte. Tænkte på, hvad vi mon ville finde derude i skoven i morgen. Turde vi overhovedet gå ind i den for at lede? Ville den, der havde hylet, være der endnu? Jeg spekulerede og spekulerede og vågnede først op, da mor gav mig et kys ovenpå hovedet, efter at hun og far havde taget af bordet. Jeg rejste mig, tog min tallerken og satte den i opvaske-maskinen.

Kl. 7 slog jeg øjnene op. Jeg havde ellers været vågen flere gange i løbet af natten.

Jeg listede ind til Tor, som havde værelse ved siden af mig. „Vågn op!“ hviskede jeg, „vi skal ud til uhyret!“

Jeg kunne ligeså godt have trykket på en knap, så hurtigt rejste han sig i sengen. Han havde ikke åbnet sine øjne endnu, og håret strittede til alle sider. „TIL HJÆÆÆLP!“ råbte han og svingede armene ud, så jeg fik den ene i hovedet.

„Stille Tor!“ hviskede jeg, „far og mor sover endnu.“

„Jeg drømte om uhyret,“ sagde Tor stille, „vi var ved at bombardere det med kanoner, og det var mig, der bestemte, hvornår de skulle fyres af.“ „Ja, det kunne jeg lige tænke mig,“ sagde jeg med himmelvendte øjne, „men se nu at komme op, og VÆR stille.“

Vi listede ud i køkkenet, fandt to tallerkner og hældte noget cornflakes op. Derpå skrev jeg en seddel til vores forældre:

*Kære far og mor,
Vi er stået tidligt op, fordi vi skulle mødes med Anne og Michael nede ved skoven. I skal ikke være urolige, vi kommer snart.
Kærlig hilsen Tor og Tjalfe.*

Jeg lagde sedlen under en sko lige uden for døren til deres soveværelse, så de næsten ville falde over den, når de engang stod op.

Der var ikke kommet nogen endnu, og Tor og jeg begyndte at fryse. Det sneede ikke mere, men det var helt sikkert frostgrader, for hver gang jeg trak vejret, kunne jeg mærke, at mine hår i næsen isnede.

„Vi ka' ikke høre noget, hva!“ sagde Tor og pustede ud, så den kolde luft dampede ud af munden på ham.

„Måske sover uhyret!“ sagde jeg, og vi begyndte at hoppe for at få varmen.

„Hvornår tror du, de kommer?“ stønnede Tor, mens han hoppede på stedet. „Lige der!“ sagde jeg overrasket og vinkede til Anne og Michael, der nu var på vej ned over marken.

Vi gik langsomt ind i skoven, hvor grantræernes grene blev tynget smukt ned af den sne, der var faldet dagen før.

„Jeg har en dolk med!“ hviskede Michael og trak den op af skeden. „Man ved aldrig, hvad man kan komme ud for!“ Tor så på dolken med store øjne: „Jeg vil også være spejder!“ sagde han misundeligt. „Så tror du måske, at man bare sådan må have en dolk! Næ du, den skal man gøre sig fortjent til at bære!“ Michael sagde det med en triumferende mine, og jeg kunne ikke lade være med at grine, for Tor så bare så sur ud. Vi havde efterhånden gennemført den forreste del af skoven, da Tor pludselig råbte: „EN SNEMAND MED ØJNE??“

„A hva'for noget?“ sagde jeg og så åndet på ham. Han stirrede forstønet først på mig og så på et sted lidt frem-

me, og først da blev jeg klar over, at han måske virkelig havde set noget.

„Der var noget, der rørte sig derinde!“ sagde han med store udspilede øjne.

„Jeg tør altså ikke,“ hviskede Anne og greb fat i min arm, fordi jeg allerede var på vej imod det sted, Tor havde udpeget.

„Bliv her,“ sagde jeg, „Michael og jeg går derind.“ Anne stod tænderklaprende tilbage sammen med Tor. „Nu må I ikke gå så langt væk, så jeg ikke kan se jer,“ sagde hun bange.

Jeg mumlede et eller andet som svar, fandt en stor kæp og banede mig vej frem med Michael lige i hælene.

„Forsigtig,“ hviskede Michael, og jeg kunne høre på hans stemme, at han var lige så nervøs, som jeg var. For hvert et skridt vi tog, rodede jeg først med kæppen for at sikre mig, at vi ikke trådte på noget uventet.

Pludselig stod det der. Det gav et højt hyl fra sig og sprang imod os. Jeg faldt bagover og væltede Michael. Et stykke fra os skreg Anne højt, og Tor gabte sit sædvanlige: „TIL HJÆÆÆLP!“

Bedst som vi troede os overfaldet, stod uhyret blot og gloede på os. Vi kunne kun se dets øjne. Pelsen var dækket af et tykt lag is.

Jeg stirrede på det og så nu, at det var bundet til et træ. Inden jeg nåede at få sagt noget, sagde Michael ophidset: „Det er en hund! En Sankt Bernhards hund!“

„Og den er bundet!“ sagde jeg.

Den kunne vist mærke, at vi ikke ville gøre den noget ondt, for pludselig begyndte den at pive ynkeligt, ligesom for at fortælle, at den havde brug for hjælp. „Den ryster!“ sagde jeg og prøvede forsigtigt at nærme mig dyret.

Det var, som om den nu mistede al kraft, overgav sig, og faldt omkuld i den kolde sne.

Jeg lagde forsigtigt og prøvende min hånd på dens mave, hvor pelsen var indfiltret i store isklumper. Den reagerede slet ikke på berøringen, og det gjorde mig lidt nervøs. Michael havde vinket Anne og Tor hen til os, og da Anne så, hvad uhyret var, brød hun sammen og sagde hulkende: „Hvem kan være så modbydelig at binde en hund til et træ herude i den kolde skov?“

„Ja, det forstår jeg heller ikke,“ sagde jeg harmfuldt og aede det stakkels forfrosne kræ med de bare hænder, så de blev våde og kolde, og det begyndte at stikke i dem.

„Vi må hjælpe den hurtigt!“ sagde Michael og rejste sig, „jeg løber efter hjælp!“

„TIL HJÆÆÆLP!“ råbte Tor og fik et vredt blik fra mig: „Ti stille! Det er ikke spor sjovt det her, at du ved det!“ Tor så uforstående på mig og skulle til at sige noget, men istedet viftede jeg både ham og Anne hen til mig: „Vi må have varme i den!“ sagde jeg og begyndte at massere dyret.

Her lå vi tre så på knæ foran hunden og prøvede at få liv i den. Anne

græd stadigvæk, og jeg var faktisk også tæt på at lade tårerne trille. Den så sørgmodig ud, som den lå der helt hjælpeløs, svigtet af sin ejer og overladt til sig selv herude i kulden i Gud ved hvor mange dage?

Vi sad nu allesammen i dyrlægens konsultation og ventede. Michael havde hentet min far, og de var kørt ud i skoven til os med et tykt tæppe til hunden. Derefter var vi alle kørt ind til dyrlægen med den.

Ventetiden var ulidelig, syntes vi. Ikke i starten, for da brugte vi tiden til at fortælle min far, hvad der egentlig var foregået ude i skoven, men nu var der ikke mere at fortælle. Nu kunne vi kun vente og håbe på det bedste.

Så stod dyrlægen der endelig. Han så alvorligt på os, og Anne gav et gisp fra sig, mens hun holdt sig for munden. Vi ventede vist alle det værste. Kun Tor virkede tilsyneladende ligeglad, han sad og pillede næse.

„Den var heldig!“ sagde dyrlægen stille og fik os allesammen til at lyse op. „Havde I fundet den nogle timer senere, var den højst sandsynligt død af sult og kulde.“

Han tilføjede: „Og så endnu en overraskelse midt i jeres lille sorg.“ Vi så glade, men uforstående op på ham. „Jaaa!“ sagde han, „er der mon nogen af jer der har hund i forvejen?“

Vi rystede på hovederne.

„Men vi ta'r den, hvis den klarer det,“ sagde min far til vores store overraskelse og lod, som om han lige

havde købt en ting i et supermarked. Jeg var straks klar over, hvad han mente, og sprang om halsen på ham, så han nær var væltet ned fra bænkens. „Tak far!“ jublede jeg glad.

Tor som nu også var blevet klar over, at vi skulle have hund, begyndte at danse rundt, som han altid gjorde, når han var glad. Han greb fat i dyr-

lægens hænder og svingede rundt i konsultationen med ham.

„Klarede den det virkelig?“ spurgte Anne lettet. Dyr lægen trak sig fri af Tor og svarede:

„Ja! Og så var der overraskelsen. Hør nu her, venner! I har ikke blot reddet det dyr, I så, men mere til!“ Vi så spørgende på ham.

„Ja! Jeres heldedåd har gjort, at I reddede flere liv, for hunden er med hvalpe, skal jeg sige jer.“

Jeg så hen på min far, der pludselig

så helt forkert ud i ansigtet, og det fik dyrlægen til beroligende at sige:

„Men dem skal vi nok få afsat! Måske kunne Annes og Michaels forældre tænke sig sådan en lille hvalp hver?“

„Ja, den skal ikke koste dem en pind!“ sagde far hurtigt. „Bare vi måtte,“ sukkede Anne og Michael i munden på hinanden.

„Ja, så er der da afsat to,“ sagde far håbefuldt. „Det vil tiden vise,“ sagde dyrlægen. „Men nu synes jeg, at I alle skal komme med ind til vores patient!“

Vi sad nu nede på gulvet foran sofaen med Bernhard liggende imellem os som en stor tyk pude, og beundrede værket. Der var to stjerner på juletræet, for vi ville begge sætte en på. Derfor havde vi vippet dem ud til hver sin side, og blev enige om, at det faktisk så pænt ud.

Bernhard var også blevet pyntet. Tor havde viklet sølvglimmer omkring dens brede hals, og den havde takket med et stort vådt kys lige midt i mit ansigt, fordi jeg sad nærmest. Jeg lagde kinden ind til dens mave, og mærkede hvordan ungerne bevægede sig.

Telefonen ringede, og jeg rejste mig modvilligt fra Bernhards bløde pels.

„Hej! Det er Anne!“ sagde hun, og lod glad. „Jeg har fået lov“

„Til en hund?“ spurgte jeg spændt.

„Ja! Og Michael har også, for han har lige ringet!“ „Godt Anne!“ sagde jeg, og var lettet over, at Bernhards unger „blev i familien“. „Tillykke, hvor er det altså godt.“ Tor så op, og stirrede på mig med spørgende øjne. Jeg nikkede til ham.

„JU BI DU BI DUUU!“ hylede han, og begyndte sin dans rundt på stuegulvet, med en halsende hund efter sig. Julepynt fløj pludselig gennem luften, fordi Bernhards hale logrede så meget, at den greb fat i kuglerne og kræmmerhusene, og sendte dem hen i retning af mig, der forskrækket råbte, „jeg må løbe nu Anne, men I kommer herhen ikke?“

„Vi er allerede på vej“ svarede hun.

Spis en spejderhat

Hvis du kan li' at bage, så skulle du prøve at bage nogle lækre spejderhatter. Hvis du er ekstra lækkersulten, kan du overveje at dykke dem i chokolade ...

Toppen:

250 g marcipan
90 g flormelis
ca. 1/2 æggehvite

Skyggen:

200 g mel
100 g margarine
50 g flormelis
1 æggeblomme

1. Pisk æggehviten.
2. Ælt marcipan og flormelis godt sammen og tilsæt pisket æggehvite lidt ad gangen.

Tekst Flemming Andersen
Foto Mogens Carrebye

3. Læg marcipandegen i køleskabet ca. 1 time.
4. Bland margarine, flormelis og æggeblomme sammen.
5. Rul dejen ud i 3-4 mm's tykkelse og stik kagerne ud med et glas (ca 5 cm i diameter).
6. Rul marcipandegen i tykke pølser og skær den i så mange stykker, som der er kager.
7. Sæt toppene på kagerne og form dem øverst som firkantede spejderhatter.
8. Sæt hattene på 2 bageplader med papir.
9. Bag spejderhattene 8-9 minutter ved 220° (ikke varmluft).

NØDDEKNÆKKEREN

①

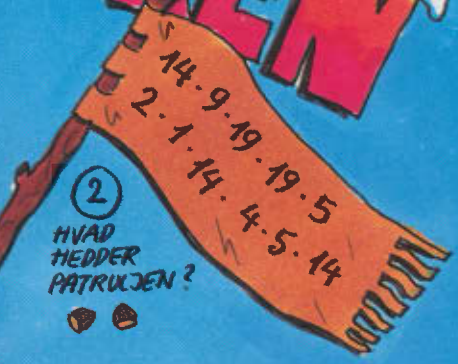
HVEM SKAL KØRE KANEN ?

- HAR IKKE KORT STRIT HÅR
- HAR NAT, HUE ELLER SØJFER
- HAR SPEJDETRØKLEDE
- HAR LYST HÅR
- HAR IKKE FREGNER

②

HVAD HEDDER PATRULJEN ?

④

HVILKET BOGSTAV MANGLER ?

E	T	T
?	F	S
S	O	N

③

HVILKET TAL MANGLER ?

4	10	6
3	11	8
2	7	?

⑤

SKIFT JULEPYNTEN UD MED TAL

☆	🔔	🎄
🔱	🧣	👶
🧣	🧣	🔱

⑥ KAN DU LØSE REBUSSEN ?

7

FIND FEM
FEJL PÅ BILLEDET

8

HVEM SKAL HAVE GAVERNE?
- TAG FØRSTE BOGSTAV FRA DEN
FØRSTE GAVE. ANDET BOGSTAV
FRA DEN ANDEN OSY....

9

HJÆLP ANNE MED AT FÅ ORDEN
I GYNGEMESTEVÆRKSTEDET.
- SÆT BILLEDERNE I RIGTIG
RÆKKEFØLGE

10

HVOR SKAL
PER SENDE
SÆKKENE
HEN?

11

HVAD
ØNSKER
SANNEN SIG
I JULE-
GAVE?

HVORMANGE
TREKANTER
INDEHOLDER
STJERNEN ?

17

HVILKE HJERTER ER
FLETTET AF HVILKE
DELE ?

20

HVILKE
AF JULETRÆS-
KÆDERNE
ER ENTS ?

18

HVAD
SKAL
DER STÅ
I DEN
SIDSTE
PÅKKE ?

19

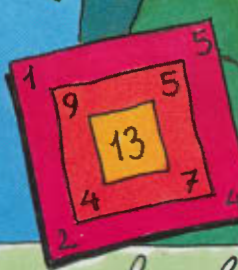
?

?

KAN DU
KOMME
GENNEM
HELE
LABYRINTEN
UDEN AT
KRYDSE DIT
EGET SPØR ?

21

OLIVER PAKKER 6 PAKKER
IND PÅ 300 SEKUNDER
PER KLARER 6 PAKKER PÅ 150 SEKUNDER. HVIS DE HJÆLPEDES AD
HVOR MANGE SEKUNDER
BRUGER DE SÅ PÅ 12 PAKKER

22

23

OLIVER TABTE AL
JULEPYNTEN, HVILKE
SLAGS FINDES PRECI 5
3 GANGE ?

LØSNINGER:

1 HVEM SKAL KØRE KANEN ?

10 SÆKKENE SKAL TIL :

13 TEGN PRIKKERNE :

2 PATRULJEN HEDDER :

11 SANNE ØNSKER SIG :

14 KODEORDET ER :

3 TALLET ER :

12 KAGERNE ER :

15 OPSKRIFTEN ER :

4 BØGSTAVET ER :

6 REBUSSEN SİGER :

7 SÆT RING OM FEJLENE

8 HVEM SKAL HAVE GAVERNE ?

- A:
- B:
- C:

9 BILLEDÆRKEFØLGEN :

En korrekt løst opgave giver det antal nødder, der er tegnet ved opgaven. Når du har mindst 50 nødder, kan du være med i lodtrækningen om præmierne.

Skriv løsningerne på arket og send det, så vi har det med posten senest mandag d. 13. januar 1997.

Sender du en kopi af arket, skal du klippe det lille hjørne af siden her og sende det med. Vinderne får meddelelse sidst i januar og deres navne vil blive bragt i spejderbladene.

Præmier:

- 1: Telt - Nomad Desert Rose
- 2-4: Sovepose - Asivik Rondane
- 4-7: Rygsæk - Asivik Trekker 60
- 8-20: Lommelygte - Mini Mag Lite AAA
- 21-40: Kompas - Suunto A-1000 med spejl

16 FORMEN PASSER TIL :

17 ANTAL TREKANTER :

18 DE TO ENS KÆDER ER :

19 TALLET ER :

20 HVILKE DELE HØRER SAMMEN ?

21 TEGN RUTEN

22 ANTAL SEKUNDER :

23 SÆT RING OM DE RIGTIGE :

Knap 1800 udenlandske spejdere fra 46 nationer gæstede KFUM-Spejdernes korpslejr i Sønderborg og prøvede kræfter med det fremmedartede spejderarbejde vi dyrker her i Danmark. For mange udenlandske

spejdere er pionerarbejde, mad over bål og det at sove i telt helt nyt og uprøvet. Lige som rugbrød, lokummer og 10 graders varme om sommeren er de fleste ubekendt.

Spændende, sjovt og lærerigt var det - også for de danske KFUM-Spejdere.

**SPEJDER
JUL
1996**

Udgivere: Danske Baptisters Spejderkorps • Det Danske Spejderkorps
KFUK-spejderne i Danmark, de grønne pigespejdere • KFUM-Spejderne i Danmark
Redaktion: Flemming Andersen, Claus Bjerre, Kirsten Lund Frandsen, Jytte Lauritzen, Karen Mathiasen,
Birte Nørgaard Nielsen, Mette Tandal Olsen, Vibeke Brandt Nielsen (ansvh.)
Omslagstegning: Dorte Karrebæk, **Nøddeknækkeren:** Merete Due Paarup, **Layout:** Per Christiansen,
Repro: Jung Reklame, **Tryk:** Dansk Heatset Rotation

ISSN 01 08-1179/ISBN 87-7041-366-5 © Spejderforlaget a/s 1996 Pris: 20 kr. (incl. moms)

Pris: 20 kr. incl. moms